

Άρθρο της έγκυρης αμερικανικής εφημερίδας Washington Post (2.1.2007) για το σύστημα Montessori, όπως αναδημοσιεύθηκε στη μεγάλη κυκλοφορία βρετανική έκδοση Guardian Weekly (19.1.2007)

Montessori goes mainstream

Washington Post

Jay Mathews

The kids who scamped about construction zones in the San Lorenzo slums of Rome gave the work crews fits. Then the builders heard some woman doctor was recruiting students for a new school. They begged her to enrol the troublemakers in the Casa dei Bambini.

Maria Montessori agreed. Her Children's House offered a few dozen young students freedom. They could sort blocks, measure with beads, play with wooden letters or explore another project of their choice. They roamed through classrooms rather than building sites.

The results of this experiment launched in January 1907, captivated the education world, inspiring a movement over the next century that has helped define child-centred education. There are

at least 8,000 Montessori schools worldwide.

The American Montessori Society, based in New York, reported 7% membership growth in just the past year, and many of the schools are now celebrating the centennial of the Montessori beachhead.

Once considered a maverick experiment that appealed only to middle-class white families, Montessori schools are getting results in low-income public schools with the kind of children on which Montessori first tested her ideas.

The stubborn Italian physician and her contemporary, the US philosopher and psychologist John Dewey — who believed that learning should be active — are considered perhaps the most influential progressive thinkers in the modern history of education. But Montessori has had the more tangible impact, with versions of her child-centred practices passed from preschool teacher to preschool teacher,

some not even aware of the origins of what they are doing.

Her advocacy of unstructured class time seems antithetical to today's structured classrooms, with their emphasis on standardised testing.

"One test of the correctness of educational procedure is the happiness of the child," Montessori said. She also declared: "The greatest sign of success for a teacher... is to be able to say: 'The children are now working as if I did not exist.'"

The president of the American Montessori Society, Michael J Dorer, an education professor at the College of St Catherine in St Paul, Minnesota, said creating more public schools would be the best way to break out of the upper-income niche that in some ways still limits the Montessori movement's growth.

Dorer said his college and several others train Montessori teachers, but there are not enough instructors to meet demand from the expanding number of Montessori

The Guardian Weekly

schools. Some schools with the Montessori name don't have many, or any, Montessori-trained teachers. "Anyone can open a school and call it a Montessori school. There is no trademark on the name," Dorer said. "It's a real problem."

Maria Montessori, who lived from 1870 to 1952, was a pioneering doctor in Italy. She gained international notice when the severely learning-disabled students she worked with passed educational tests designed for non-disabled children.

Montessori developed a system of learning in large open classrooms with low shelves, with tables of different sizes that fit one to four children and with chairs sized for children of different ages. Various materials, mostly made of wood, are set out in a typical classroom. Children choose what they want to do. A child may decide to focus on learning to tie his shoes rather than recognise letters — while his

mother grits her teeth. But eventually, according to the Montessori way, he will get around to the materials that help teach reading and maths because all the activities are meant to be inviting. Children move around rather than sit still and watch the teacher.

The psychologist Angeline Stoll Lillard was at first sceptical of Montessori's ideas when she started her research 20 years ago. But she found that a strong body of evidence in developmental psychology supports Montessori's major conclusions — among them, that there is a close relationship between movement and cognition, that the best learning is active and that order is beneficial for children.

Above all, Montessori was practical. She looked for what worked rather than what fit a theory. "If schooling were evidence-based," Lillard says, "I think all schools would look a lot more like Montessori schools."

Το σύστημα Μοντεσσόρι αποκτά δεσπόζουσα θέση

The Washington Post

Jay Mathews

Τα παιδιά, που τριγυρνούσαν στις οικοδομικές ζώνες των φτωχογειτονιών του Σαν Λορέντζο της Ρώμης, δημιουργούσαν προβλήματα στα συνεργεία των εργατών. Τότε οι εργάτες οικοδόμοι άκουσαν ότι μία γυναίκα γιατρός "στρατολογεί" μαθητές με σκοπό να δημιουργήσει ένα καινούριο σχολείο. Εκείνοι την παρακάλεσαν να επιτρέψει σε αυτούς τους "ταραξίες" να εγγραφούν στο σχολείο Casa dei Bambini.

Η Μαρία Μοντεσσόρι συμφώνησε. Το Σπίτι του παιδιού προσέφερε σε ένα μικρό αριθμό μαθητών την αίσθηση της ελευθερίας. Τα παιδιά μπορούσαν να ταξινομούν τουβλάκια, να μετρούν με χάντρες, να παίζουν με ξύλινα γράμματα ή να εξερευνούν ένα οποιοδήποτε θέμα της επιλογής τους. Αυτά τα παιδιά περιπλανιόντουσαν σε αίθουσες και όχι στα μέρη κάποιου κτιρίου.

Τα αποτελέσματα αυτού του πειράματος άρχισαν να διαφαίνονται τον Ιανουάριο του 1907, προκαλώντας το ενδιαφέρον ολόκληρου του εκπαιδευτικού κόσμου. Το πείραμα αυτό ενέπνευσε τον τομέα της εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια ολόκληρου του αιώνα που ακολούθησε και υπήρξε αρωγός στη μετατροπή του εκπαιδευτικού συστήματος σε παιδοκεντρικό. Σήμερα υπάρχουν πάνω από 8.000 Μοντεσσοριανά σχολεία σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η Αμερικανική Μοντεσσοριανή Κοινότητα, που εδρεύει στη Νέα Υόρκη, ανέφερε πως το ποσοστό των σχολείων που εντάχθηκαν σε αυτήν το περασμένο έτος έφτασε το 7%. Μάλιστα πολλά από αυτά τα σχολεία γιορτάζουν αυτήν τη χρονική περίοδο την εκατοστή επέτειο του Μοντεσσοριανού συστήματος.

Κάποτε θεώρησαν πως αυτό το πείραμα παρουσίαζε αδυναμίες στον τομέα του συντονισμού και ότι ήταν δυνατό να εφαρμοστεί μόνο στις μεσοαστικές οικογένειες λευκών. Όμως τελικά το Μοντεσσοριανό σύστημα είναι αποτελεσματικό και σε δημόσια σχολεία, στα οποία φοιτούν παιδιά οικογενειών με πολύ χαμηλά εισοδήματα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, φυσικά, ότι τα παιδιά, στα οποία η

Μαρία Μοντεσσόρι εφάρμοσε για πρώτη φορά τις ιδέες της, ήταν αυτής της κοινωνικής τάξης.

Η επίμονη Ιταλίδα φυσικός με τη νεωτεριστική σκέψη και ο Αμερικανός φιλόσοφος και ψυχολόγος Τζον Ντιούι - ο οποίος πίστευε πως η μάθηση πρέπει να είναι ενεργή - θεωρούνται, ίσως, οι πιο σημαντικοί και συνάμα προοδευτικοί διανοούμενοι της σύγχρονης ιστορίας της εκπαίδευσης. Ωστόσο, οι ιδέες της Μοντεσσόρι είχαν μεγαλύτερο αντίκτυπο, καθώς οι εναλλακτικές της πρακτικές πέρασαν από δάσκαλο σε δάσκαλο. Μάλιστα μερικοί από αυτούς δέχονταν μηχανικά αυτές τις επιρροές, χωρίς καν να γνωρίζουν τις ρίζες αυτού που έκαναν.

Η προάσπιση της μη οργανωμένης, όσον αφορά στις διδακτικές ώρες, τάξης, έρχεται σε αντίθεση με τη σημερινή οργανωμένη τάξη, που δίνει έμφαση στις τυποποιημένες εξετάσεις.

“Μια ενδεικτική δοκιμασία για να δούμε αν λειτουργεί σωστά η εκπαιδευτική διαδικασία είναι η χαρά του ίδιου του παιδιού,” έλεγε η Μοντεσσόρι. Επίσης δήλωνε: “Η σπουδαιότερη ένδειξη για ένα δάσκαλο ότι έχει πετύχει το έργο του... είναι το να μπορεί να πει: Τα παιδιά τώρα μπορούν να δουλεύουν σαν να μην υπήρχα εγώ.”

Ο πρόεδρος της αμερικανικής Μοντεσσοριανής κοινότητας, Μάικλ Τζ. Ντόρερ, καθηγητής στον τομέα της εκπαίδευσης στο κολλέγιο St. Cathrine, που βρίσκεται στο St.Paul της Μινεσότα, δήλωσε πως η δημιουργία περισσότερων δημόσιων σχολείων θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να αποστασιοποιηθεί από την ανώτερη οικονομικά τάξη που, κατά κάποιο τρόπο, περιορίζει ακόμα την ανάπτυξη του Μοντεσσοριανού συστήματος

..... Η Μαρία Μοντεσσόρι έζησε από το 1870 έως το 1952 και ήταν μία πρωτοποριακή γιατρός στην Ιταλία. Η Μοντεσσόρι απέσπασε τη διεθνή προσοχή, όταν οι μαθητές της, οι οποίοι είχαν μαθησιακά προβλήματα, πέρασαν επιτυχώς εκπαιδευτικές εξετάσεις που ήταν σχεδιασμένες για παιδιά που δεν αντιμετώπιζαν τέτοιου είδους προβλήματα.

Η Μοντεσσόρι δημιούργησε ένα σύστημα μάθησης, το οποίο διεξάγεται σε μεγάλες ανοιχτές αίθουσες με χαμηλά ράφια, με τραπέζια διαφορετικών μεγεθών έτσι, ώστε να κάθονται άνετα σε αυτά ένα έως τέσσερα παιδιά. Επίσης χρησιμοποίησε καρέκλες που το μέγεθός τους ήταν ανάλογο με την ηλικία και το σωματότυπο του παιδιού. Επιπλέον, σε μία τυπική μοντεσσοριανή τάξη υπάρχουν διάφορα αντικείμενα φτιαγμένα κυρίως από ξύλο.

Τα παιδιά επιλέγουν τι θέλουν να κάνουν. Ένα παιδί, για παράδειγμα, ίσως αποφασίσει να εστιάσει στο να μάθει να δένει τα κορδόνια του παρά να μάθει να αναγνωρίζει γράμματα της αλφαβήτου. Αλλά, τελικά, σύμφωνα με τη Μοντεσσοριανή μέθοδο, αυτό το παιδί θα έρθει σε επαφή με τα υλικά που θα το βοηθήσουν να διδαχθεί ανάγνωση και μαθηματικά, καθώς όλες οι δραστηριότητες είναι σχεδιασμένες με σκοπό να ελκύουν το ενδιαφέρον των παιδιών. Τα παιδιά τριγυρίζουν μέσα στην τάξη αντί να κάθονται ακίνητα και να παρακολουθούν το δάσκαλο.

Η ψυχολόγος Αντζελίνα Στολλ Λίλλαρντ ήταν αρχικά επιφυλακτική με τις ιδέες της Μοντεσσόρι, όταν εκείνη άρχισε τις έρευνές της 20 χρόνια πριν. Όμως, βρήκε ένα ισχυρό βάθρο αποδείξεων στην αναπτυξιακή ψυχολογία που υποστηρίζουν τελικά τα σημαντικότερα συμπεράσματά της, ανάμεσα στα οποία, ότι υπάρχει μια στενή σχέση ανάμεσα στην κίνηση και στη γνώση, δηλαδή ότι η καλύτερη μάθηση έχει ενεργητική μορφή και ότι τα κελεύσματα είναι ευεργετικά για τα παιδιά.

Το σημαντικότερο όλων είναι ότι η Μοντεσσόρι είχε πρακτικό πνεύμα. Την ενδιέφερε περισσότερο να διαπιστώνει τι λειτουργεί καλά στην πράξη παρά να διαμορφώσει μία θεωρία. “Εάν η διαπαιδαγώγηση βασιζόταν σε αποδείξεις” λέει η Λίλλαρντ, “νομίζω όλα τα σχολεία θα έμοιαζαν περισσότερο με τα Μοντεσσοριανά σχολεία.”